

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 204/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Bugalom, Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, substitučne zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Lukáškom a Mgr. Branislavom Kolarovičom, A|K|K|L advokáti s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 326/2016-523 z 29. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 326/2016-523 z 29. novembra 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 29. novembra 2016“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom/stranou súdneho konania vedeného Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 203/2011 ako žalobca, ktorý si proti spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) uplatňoval nároky z titulu ochrany osobnostných práv v spojení s uplatnením náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 4 C 203/2011-397 z 26. februára 2015 tak, že sťažovateľovi z celkového uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu porušenia jeho osobnostných práv priznal sumu 16 000 € a jeho nároky vo zvyšnej časti 34 000 € zamietol, zároveň zamietol žalobu v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal uverejnenia ospravedlnenia, odstránenia článkov žalovaného z internetu, a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo výške 9 768,66 €.

4. Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 5 Co 282/2015-473 z 15. decembra 2015 potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej a zrušil v časti jeho výroku o trovách konania.

5. Okresný súd o trovách konania opätovne rozhodol uznesením č. k. 4 C 203/2011-509 z 23. júna 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 23. júna 2016“) tak, že sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo výške 5 347,62 €. Okresný súd o trovách rozhodol aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a hodnotu veci pre výpočet hodnoty jedného úkonu právnej služby poskytnutej advokátom určil sumou priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (16 000 €).

6. Krajský súd napadnutým uznesením z 29. novembra 2016 zmenil uznesenie okresného súdu z 23. júna 2016 o trovách konania tak, že sťažovateľovi ako žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému len v sume 1 694,97 €. Podľa záverov krajského súdu okresný súd správne aplikoval v danej veci ustanovenie § 142 ods. 3 OSP pri rozhodovaní o trovách konania, keď priznal plnú náhradu trov konania sťažovateľovi ako žalobcovi, hoci mal v konaní úspech len čiastočný, pretože išlo o konanie o ochranu osobnosti a výška plnenia z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v tomto prípade závisela od úvahy súdu. Krajský súd však nepovažoval za správny záver okresného súdu, že hodnota veci pre účely výpočtu hodnoty jedného úkonu právnej služby má predstavovať suma priznaného nároku. Naopak, podľa krajského súdu bolo v danom prípade namieste hodnotu jedného úkonu právnej služby ustáliť podľa § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), podľa ktorého okrem iných vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka je tarifnou hodnotou pre určenie hodnoty úkony právnej služby suma 2 000 € ak sa žiada aj náhrada nemajetkovej ujmy. Krajský súd preto priznal sťažovateľovi náhradu trov konania za úkon právnej služby z takto určenej tarifnej hodnoty, a to vo výške 91,29 € za jeden úkon namiesto okresným súdom priznanej náhrady za jeden úkon v sume 526,13 €.

7. Podľa sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením nesprávne rozhodol o trovách konania, pretože jeho rozhodnutie je založené na takom výklade ustanovenia § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súvislosti s výkladom ustanovenia § 142 ods. 3 OSP, ktorý popiera ich účel a zmysel, a to aj v kontexte doterajšej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) či ústavného súdu. Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

«Hoci Krajský súd v Žiline svoje závery odôvodnil s poukazom na predmetné ustanovenie § 10, ods. 8 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., nijako a pre účely práva na spravodlivé súdne konanie nedostatočne odôvodnil (ne) aplikáciu poslednej vety ustanovenia § 142, ods. 3, O. s. p., v zmysle ktorej sa „základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia“. Krajský súd v Žiline sa tak bez náležitého odôvodnenia nevysporiadal ani s odlišnou judikatúrou Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky, ktorá je aplikovateľná na prejednávajúcu vec. Sťažovateľka namieta, že Krajský súd v Žiline mal správne vypočítať výšku základu tarifnej odmeny advokáta zo súdom priznaného plnenia (tzn. 16.000,00 EUR) a nie podľa ustanovenia § 10, ods. 8 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. (tzn. 2.000,00 EUR). ...

Ak Krajský súd v Žiline náhradu trov v správnej výške určenej podľa príslušnej právnej normy sťažovateľovi nepriznal, odoprel mu ochranu označených práv zakotvených v ústavnom poriadku. ...

Sťažovateľ namieta, že Krajský súd v Žiline svojim napadnutým rozhodnutím o trovách konania nerešpektoval princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, nakoľko sa nevysporiadal a nerešpektoval judikatúru Najvyššieho súdu SR v právne identickej (obdobnej veci). Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje napríklad na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, č.k.: 3 M Cdo 14/2009z 05.08.2010, v ktorom súd poukázal aj na svoju ustálenú judikatúru v obdobných veciach (1 M Cdo 4/2007; 2 M Cdo 3/2006; 3 M Cdo 9/2007; 5 M Cdo 2/2009)...»

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených práv (čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) uznesením krajského súdu z 29. novembra 2016, zruší predmetné uznesenie, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

13. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu z 29. novembra 2016, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu o náhrade trov konania.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

17. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

18. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

19. V danom prípade právna úprava relevantná pre posúdenie opodstatnenosti sťažostnej argumentácie vo vzťahu k záverom krajského súdu je obsiahnutá v ustanovení § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a ustanovení § 142 ods. 1, 2 a 3 OSP a počnúc od 1. júla 2016 nová právna úprava v ustanovení § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

20. Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1 000 €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2 000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

21. Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo

od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nespozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.

24. V posudzovanom konaní nezávisle od toho, že okresný súd rozhodoval o trovách konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a krajský súd za účinnosti Civilného sporového poriadku, vzhľadom na závery krajského súdu a sťažostnej argumentácii nie je spornou otázkou, že výška plnenia (nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v príčinnej súvislosti s porušením osobnostných práv sťažovateľa) bola závislá od úvahy súdu, a preto boli splnené podmienky pre osobitný režim posudzovania úspechu sťažovateľa ako žalobcu, ako aj pre priznanie nároku na náhradu trov konania v plnej výške sťažovateľovi, t. j. v rozsahu 100 % napriek tomu, že z celkovej uplatnenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy bol úspešný len v časti o zaplatenie 16 000 €.

25. Podstatou sťažostnej argumentácie je sťažovateľom namietaný záver krajského súdu, že aj v prípade rozhodovania o trovách konania okresným súdom podľa § 142 ods. 3 OSP bolo namieste v danom prípade, keď išlo o konanie o ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka s uplatnením náhrady nemajetkovej ujmy, určiť tarifnú hodnotu veci pre účely určenia základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (sumou 2 000 €), a nie výškou súdom priznaného plnenia z titulu náhrady nemajetkovej ujmy (sumou 16 000 €), ako to urobil okresný súd aplikujúc úpravu obsiahnutú v poslednej vete § 142 ods. 3 OSP (podľa ktorej „... ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo... od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia“). Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nedal uspokojivú odpoveď na «(ne) aplikáciu poslednej vety ustanovenia § 142, ods. 3, O. s. p., v zmysle ktorej sa „základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia“».

26. Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv, a konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil.

27. Pokiaľ sťažovateľ vytýkal krajskému súdu opomenutie relevantného vysporiadania s úpravou obsiahnutou priamo v § 142 ods. 3 OSP v súvislosti s určovaním základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta v spojení s úpravou obsiahnutou v § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ústavný súd konštatuje, že aplikovateľnosť všeobecnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 142 ods. 3 OSP účinnom do 30. júna 2016 bola determinovaná existenciou osobitnej úpravy pre prípady konaní o ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka obsiahnutej v § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom od 1. júla 2016, teda ani v čase rozhodovania krajského súdu, takáto úprava (o určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta) nebola predmetom úpravy nového procesného predpisu, preto ústavný súd nezistil rozpornosť či neodôvodnenosť záverov krajského súdu s označenými právami

sťažovateľa, keď krajský súd pri rozhodovaní o trovách prvostupňového konania aplikoval úpravu obsiahnutú vo vyhláške č. 655/2004 Z. z.

28. Vzhľadom na už uvedené v spojení s upustením od obdobnej úpravy týkajúcej sa určovania základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta v novom procesnom predpise namietané závery krajského súdu a strohosť odôvodnenia vo vzťahu k otázkam nastoleným sťažovateľom v jeho sťažnosti nevykazujú znaky procesného excesu, ktorý by mohol zakladať zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

29. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

30. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

31. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný

so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

32. Pokiaľ sťažovateľ s poukazom na rozhodnutia všeobecných súdov (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 14/2009 z 5. augusta 2010, sp. zn. 1 M Cdo 4/2007, sp. zn. 2 M Cdo 3/2006, sp. zn. 3 M Cdo 9/2007 a sp. zn. 5 M Cdo 2/2009) mal v úmysle odôvodňovať porušenie svojich práv odchýlením sa krajského súdu od právnych záverov najvyššieho súdu v obdobných prípadoch, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom označené rozhodnutia najvyššieho súdu neriešia otázku podstatnú v posudzovanom prípade (určenie tarifnej hodnoty veci pre účely náhrady trov konania), ale len ustálenie prípadov, v ktorých je výška plnenia závislá od úvahy súdu v nadväznosti na aplikovateľnosť § 142 ods. 3 OSP, resp. možnosť priznania plnej náhrady trov žalobcovi, ktorý bol úspešný len v časti, ak posudzovanie jeho nárokov bolo závislé od úvahy súdu, čo v posudzovanom prípade sporným nebolo.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu, odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

34. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017